

MIN SØSTER,
VAMPYREN

En anden verden

Sienna Mercer

På dansk ved Lis Andersen

★ ★
Alvilda
★

Min søster, vampyren: En anden verden

er oversat fra engelsk efter

FANGS FOR THE MEMORIES!

© 2014 Working Partners Limited

Omslag: © 2014 Paige Pooler

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelægning: Kat·Art

Bogen er sat med Times New Roman PS og LHF Cafe Corina

1. udgave, 1. oplag

Trykt i 2014 i Danmark

ISBN 9788771059281

www.alvilda.dk

Med særlig tak til Stephanie Burgis

Til Rhianon med kærlighed og masser af eventyr!

KAPITEL 1

”Du milde mørke!” Ivy Vega sank sammen på trappestenen og støttede hovedet i hænderne. ”Jeg har *aldrig* været så glad for at slippe væk fra en fest!”

”Jamen, det var alligevel vildt fedt, ikke?” Olivia Abbott, hendes tvillingsøster, satte sig ned ved siden af hende. De lignede hinanden på en prik, bortset fra at Olivia storsmilede og var i skrig-pink nederdel, hendes yndlingsfarve. Ivy bar army-bukser.

Nå ja, så var der også den forskel, at Olivia var et menneske, og Ivy en vampyr.

”Det var bare totalt perfekt planlagt, ikke?” sagde Olivia.

”Ja, hvad havde du regnet med,” fnøs Ivy. ”Det var jo giga-gommen selv, der arrangerede brylluppet, ikke? Så er der ingenting, der får lov at gå galt.”

I går var deres far blevet gift med den berømte vampyrfilm-instruktør, Lillian Margolis. Tvillingerne havde lært hende at kende for et år siden, da der blev skudt en mega Hollywoodfilm i lille Franklin Grove. Og Ivy var lykkelig på sin fars vegne. Lillian passede perfekt ind i deres lille familie – men bare tanken om hans totale panik omkring forberedelserne til brylluppet fik hende til at gyse.

Hvor mange uger havde det taget ham at vælge de helt rigtige bordkort med den helt rigtige kant? Ivy skar ansigt. *Hellere æde hvidløg end at skulle til bryllup igen!*

Det var ikke så mærkeligt, at hun var fuldkommen udmattet nu. Ivy kiggede på sin søster. ”Hvordan kan du være så kæk, stadigvæk? Altså, jeg ved godt, at du ikke har boet under samme tag som far, men du kan alligevel ikke være sluppet for din del af forberedelserne.”

”Mmm,” Olivia vuggede frem og tilbage med et drømmende smil. ”Og det var det hele værd! Var det ikke bare vildt romantisk? Og så farverne – *så* du de sølv- og ferskenfarvede guirlander?”

”Om jeg så dem?” Ivy stønnede. ”Jeg har *mareridt* om dem! Først fik vi dem i en forkert farve. Far var lige ved at besvime, da han pakkede dem ud! Han måtte støtte sig op ad væggen. ”Jeg *håber*, jeg er blevet farveblind,” hviskede han i totalt chok.” Ivy rystede på hovedet. ”Altså, hvis jeg ikke havde truet med at spille jordbær-hæmogobler ned over min brudepigekjole, så var han aldrig kommet ud af trancen!”

”Jo, men han klarede det superflot til sidst, synes du ikke?” Olivia strakte benene og vippede med tærne. De pink tånegle glimtede i solen. ”Jeg har aldrig set et bryllup planlagt så smukt. Blomsterne var perfekt valgt i forhold til farvepaletten!”

Ivy kunne mærke, at det rykkede i hendes venstre øjelåg. Hun ville få tics, hvis hun skulle høre mere om det bryllup – især nu hvor det endelig var overstået. *Rolig nu*, sagde hun til sig selv. *Det her mareridt må stoppe.*

”Ja,” svarede hun tørt. ”Den vil jeg aldrig glemme ... den der ’helt vidunderlige’ farvepalet.”

”Ej, kom nu!” Olivia stak leende en albue i siden på Ivy. ”Det *var* en mindeværdig dag – det må selv *du* indrømme.”

”Okay ...” Ivy sukke. ”Det var ikke så ringe ... endda ...”

”Der kan du selv se!” Olivia strålede. ”Du havde det *sjoovt* ...” Det sidste ord forsvandt i en lang gaben.

”Aha!” Ivy satte sig ret op. ”Du *er* altså udmattet. Jeg vidste det!” sagde hun triumferende.

Olivia gabte igen, forsøgte ikke engang at skjule det. ”Okay. Du har ret. Jeg anede ikke, at det var *så* hårdt arbejde at være brudepige.”

”Fortæl mig om det!” Ivy børstede konfetti af army-bukserne. De kulørte papirstrimler var faldet ud af hendes hår. ”Er de lavet af lim, de her?” Ivy gloede ondt på konfettien.

”Wow!” Olivia greb hende pludselig i armen og fik hende til at se over mod det modsatte fortov. ”Havde du nogensinde troet, at du skulle se *det* der?”

Deres far og nye stedmor stod ovre på fortovet sammen med deres bedsteforældre. De var midt i et svært ”farvel”. Pigernes bedsteforældre skulle hjem til Transsylvanien, hjem til deres elite-overklasse-vampyr-samfund.

”Er det virkelig far?” Ivy gloede vantro.

Charles Vega var normalt synligt utilpas omkring

ethvert farvel – men ikke i dag! Han strålede. Og Lillian stod ved siden af ham og smilede blidt.

Olivia rystede på hovedet. ”Lillian har virkelig haft en utrolig indflydelse på ham. Kærlighed kan gøre mirakler, må man sige!”

Ivy stirrede forbløffet, da Charles trådte frem og omfavnede sine forældre som den mest naturlige ting i verden.

”Kom nu, piger,” råbte han over mod dem. ”Kom og sig farvel til jeres bedsteforældre!”

Ivy, som et øjeblik havde tabt underkæben, sprang op. *Det kan jeg i hvert fald finde ud af.* Hun og Olivia løb ned ad trappen for selv at give deres bedsteforældre et farvelkram.

Olivia omfavnede deres bedstefar, mens Ivy lagde sit hoved mod deres bedstemors skulder. Grevinden strøg hende over håret, og Ivy kunne have slået en saltomortale af glæde.

Endelig har hun tilgivet mig – hvor er jeg glad!

Hendes bedsteforældre havde tigget og bedt hende om at gå på Wallachia Akademiet. Det var en skole i Transsylvanien for elite-vampyrer. Ivy var modstræbende gået med til det og havde gjort sit bedste for at tilpasse sig skolen og de andre

studerende, men til sidst havde hun valgt at forlade det højsnobbete akademi. I lang tid havde hun været bange for, at det havde ødelagt hendes forhold til bedstemoren.

”Jeg er virkelig, virkelig stolt af dig,” hviskede grevinden i Ivys øre.

Ivy var glad for, at hendes ansigt var skjult mod grevindens skulder. Ellers ville man have set et par meget u-vampyr-agtige tårer trille. *Hallo, ingen flæb!* Ivy tog en dyb indånding, rettede sig op, og så kiggede hun sig sådan ... meget søgende omkring: ”Hey, hvor er Horatio?”

”Jeg ved det ikke.” Grevinden rynkede brynene. ”Hvor *er* Horatio?”

Olivia fniste. ”Æhm ...”

Charles rystede smilende på hovedet og pegede. ”Det burde vi have forudset ...”

Greven og grevindens vampyr-butler befandt sig to huse længere nede på Bedemandsbakken. I øjeblikket jagtede han deres gode nabo, hr. Galloway, rundt om hans sæbeoblende bil.

”Hvad i Mørkets Navn har han gang i?” spurgte greven med dirrende moustache.”

Ivy grinede. ”Behøver du overhovedet at spørge?”

De kunne høre hr. Galloways stemme: ”Jamen, helt ærligt, jeg *har* ikke brug for hjælp til at vaske bilen!”

”Lad nu mig,” Horatio greb svampen fra naboen med sin store vampyrhånd. ”Jeg insisterer!”

Ivy krummede tæer, da hun så hr. Galloways udtryk. Han var rasende. ”Hør lige her ...” Han trådte truende et skridt frem. Men så stoppede han og gloede med åben mund. Horatio arbejdede med professionel præcision. ”Hey, hvordan gør du det der?”

”Det er en ganske speciel mod-uret-cirklende-teknik. Jeg har selv opfundet den!” Horatio rømmede sig beskedent og trådte et skridt tilbage, så værket kunne beundres. ”Kan du se? Det er meget mere effektivt på den måde.”

”Det var som ...” Hr. Galloways udbrud forvandlede sig til et strålende smil, da han så den blanke plet på kølerhjelm. ”Imponerende!”

”Tak.” Horatio smilede stolt. ”Og hvis jeg så lige må ...” Horatio rettede sig op og tog jakken af. ”Der er et stykke arbejde foran os, hr. Galloway. Selvom ...” Butleren tøvede. ”Jo, det ville være meget lettere, hvis vi brugte min specielle hjemmelavede skildpaddevoks.”

Hr. Galloway sank. ”Din *hvad?*”

”Jeg har noget ovre i bilen.” Horatio skyndte sig over til den lejede bil, som de skulle køre til lufthavnen i. Han åbnede bagagerummet ... og så pludselig meget bekymret ud.”

Å-åh, tænkte Ivy. Det var ikke ret tit, at hun så den værdige butler blive usikker. Så diskret som muligt kantede hun sig over til ham og kastede et blik ned i bagagerummet. Bagagen var som et 3-dimensionelt puslespil – pakket ganske som man kunne forvente af Horatio. Alle kufferter og tasker passede perfekt ind i bagagerummet. *Det kan i hvert fald ikke være pakningen, han er utilfreds med.*

”Er alt okay?” hviskede hun.

Horatio rystede på hovedet og stirrede i desperation ned på bagage-puslespillet. ”Hvis jeg skal bruge min hjemmelavede skildpadde-voks, så bliver jeg nødt til at åbne min egen kuffert,” hviskede han med dirrende stemme. ”Men min kuffert er under greven og grevindens – helt nede i bunden.”

”Og ...?” Ivy trak på skuldrene. ”Kan du ikke bare grave den ud?”

Horatio vendte sig mod hende med et chokeret udtryk i ansigtet. Det matchede næsten det ansigt, Olivia

havde stillet op, da Ivy havde foreslået en kombination af sjalsmønstret nederdel og skotskternet top.

Ivy blinkede og trådte et skridt tilbage. ”Eller ... nej?”

Horatio pegede med en dirrende finger på bagagerummet. ”Se på det, frøken Ivy!”

”Æh ...” Ivy hævede øjenbrynene. ”Det eneste, jeg kan se, er pakkede kufferter.”

”Nej ...” Horatio rystede på hovedet, tydeligt skuffet. ”Nej, hvad du ser, er *perfekt* pakkede kufferter!” Perfektionens lidenskab strålede fra butlerens øjne. ”Det her er det platoniske *ideal* for pakning af kufferter! De vil nemt kunne hentes frem i lufthavnen, og alligevel er de sikret på en måde, så absolut ingen skader vil kunne forekomme under kørslen. *Hele* mit liv har jeg drømt om at pakke en bil med så stor præcision, så perfekt.”

”Åh,” Ivy glippede med øjnene og kiggede igen på kufferterne. ”Okay, det ... æh ... plakitektoniske ideal. Det vidste jeg ikke. Undskyld. Skulle jeg tage et billede af det?”

”Det behøves ikke.” Horatio rystede på hovedet. ”Jeg kommer aldrig til at glemme denne pakning. Dagen hvor jeg opnåede den største perfektion

i mit hverv. Og jeg har glædet mig til at fortælle min forlovede, Helga, om det, når jeg er tilbage i Transsylvanien.” Horatios ansigt gik helt i stykker. ”Men det kan jeg ikke, hvis jeg er nødt til at ødelægge det, før vi overhovedet kører mod lufthavnen.”

”Apropos, lufthavnen ...” Pludselig stod grevinden ved siden af dem. Hun kiggede strengt på Horatio, og Ivy trådte endnu et skridt tilbage. Når hendes bedstemor havde det udtryk – super selvsikkert og seriøst skræmmende – stod det pludselig ret klart, at hun var en af verdens ældste og mest magtfulde vampyrkvinder.

”Vi flyver med et *kommercielt* flyselskab, Horatio,” sagde grevinden og lød, som om det var noget ret ubehagelig noget. ”Og det betyder, at vi skal følge *andres* tidsplan.”

Ups. Ivy kunne høre på grevindens tonefald, at det var hun ikke vant til – og hun brød sig bestemt heller ikke om det.

”Selvfølgelig, grevinde.” Horatio hang med skuldrene, da han vendte tilbage til hr. Galloway. ”Jeg er forfærdelig ked af det,” sagde han. ”Men jeg kan desværre ikke tilbyde min specielle skildpaddevoks alligevel.” Hans stemme dirrede af frustration.

”Det er virkelig en stor skam! Så snart jeg er hjemme, skal jeg sørge for at sende noget. Sådan en smuk bil fortjener kun det bedste. Hvis bare ...”

”Åh Horatio!” Ivy kunne ikke vente længere. Hun slog armene kærligt om butleren. ”Jeg kommer *sådan* til at savne dig!”

Han lagde sine lange arme om hende. ”Og jeg kommer til at savne dig, frøken Ivy,” sagde han omsorgsfuldt. ”Pas nu godt på dig selv.”

”Det skal jeg nok,” lovede Ivy. Ud af øjenkrogen så hun Olivia give sin bedstemor et kæmpe kram. Grevinden så både forbavset og glad ud. Hr. Vega nikkede anerkendende. Det var svært at forestille sig, at familien for bare et år siden ikke havde kunnet være i stue sammen.

Men *nu*, nu var de begyndt at føle sig som en rigtig familie.

Kort efter sad alle transsylvanerne værdigt og med ret ryg i bilen. Ivy vinkede, da bilen forsvandt ned ad Bedemandsbakken mod lufthavnen. Da den var ude af syne, lod hun en hånd løbe gennem sit hår – og fik flere konfetti-strimler til at dale ned på sine skuldre. Hun stønnede.

Helt ærligt – hvor kommer de fra?!

Den aften var stemningen noget mat i Den Saftige Bøf. De var kommet for over ti minutter siden og ventede stadigvæk på at afgive deres bestilling. Men ingen af dem havde brokket sig. Faktisk havde de stort set ikke sagt et ord, siden de kom. Olivia kiggede på de tre dystre ansigter omkring bordet og rystede på hovedet. ”Ufatteligt! Mine tre *vampyr*-venner ligner nogle, der frygter solnedgangen.”

Brendan, Ivys kæreste, sukkede bare. Hans mørke pandehår faldt ned i øjnene på ham. Hendes bedste veninde, Sophia, så bund-ulykkelig ud selv i sin sædvanlige glamourøse påklædning. Sorte rhinstensøreringe dinglede helt ned til hendes skuldre. ”Det er den *sidste* solnedgang,” sagde hun mørkt.

Olivia stirrede på Ivy, som kvitterede blikket med et moderat dræberblik. ”Fatter du det overhovedet ikke?” sagde Ivy. ”I morgen vil *alt* være forandret.” Hun slog ud med hånden, så ringen med den sorte flagermus glimtede. ”I morgen vil græsset blive blå, himlen grøn. I morgen vil alt, hvad der nogensinde har givet mening ... *stoppe!*”

”Hun har ret,” mumlede Brendan, ”for i morgen ...”

”... begynder et nyt liv,” afsluttede Sophia. Hun så nærmest syg ud. ”I *high school!*”

”Hallo!” Olivia forsøgte at smile til dem alle sammen. ”Er det ikke, sådan ... lidt u-vampyr-agtigt at være *så* nervøs?”

”Sikkert.” Ivy trak på skuldrene. ”Men er det ikke lige meget?”

”Jo.” Sophia bøjede hovedet.

Ivy sukkede tungt. ”Jeg havde *lige* vænnet mig til at gå i den ældste klasse i Franklin Groves folkeskole. Nu skal jeg til at være den *yngste* i Franklin Groves High School!”

”... som i øvrigt ligger langt pokker i vold,” tilføjede Brendan opgivende, ”som i udkanten af ingenting.”

Sophia rynkede næsen i væmmelse. ”Altså, den ligger lige ved siden af Lincoln Vale, og det vil sige, at der kommer en hel masse elever fra oplandet. Vores nye klassekammerater bliver elever, vi aldrig har *set* før!”

Ivy lod sit hoved falde ned på bordet. Hendes lange sorte hår bredte sig i en vifte på bordfladen. ”Jeg glæder mig bare *så* lidt!”

Olivia fattede det ikke. *Det kan godt være, at Ivy*

kun går i sort, men så sort plejer hendes humør altså ikke at være. ”Det bliver da ikke så slemt!” Olivia lænede sig frem og sagde cheerleader-frisk: ”Man ved aldrig. Måske kommer du til at elske det!”

”Serióst?” Ivy rullede med øjnene. ”Det er let nok for dig at sige, *madame-jeg-går-ikke-i-skole-længere!*”

Olivia rødmede og rystede på hovedet, mens de andre ivrigt deltog i mobningen.

”Ja, livet ser lyst ud for *nogen* af os,” grinede Brendan. ”Når man ikke engang *behøver* at gå i high school.”

”Privatundervisning på den anden side af Atlanten,” Sophia sukkede længselsfuldt. ”I *andre lande ... med start i England.*”

”Det er jo kun et stykke tid, mens vi arbejder på film-settet – det ved I godt!” Olivia forsøgte at lyde cool, men hun kunne mærke fornemmelsen af spænding – og panik – boble indvendigt.

Endelig – *endelig* – skulle hun indspille en film igen. Hun skulle spille hovedrollen i den længe ventede *Solnedgangens Land*. Det var en super glamourøs rolle og den største udfordring i hendes korte karriere som skuespiller. Hun skulle spille to roller, to enæggede

og udødelige vampyrtvillinger, som begge forelsker sig i to – *dødelige* – tvillingebrødre. Hvert århundrede ville vampyrpigerne finde frem til deres elskede tvillingebrødre i en ny reinkarnation. Finde brødrene og forelske sig i dem atter en gang. Det var historien.

Bare jeg klarer det, tænkte Olivia, for hundrede-syttende gang.

Men i det mindste ville hun ikke have nogen problemer med at bringe sig selv i den rette romantiske stemning. Den mandlige hovedrolle skulle spilles af Jackson Caulfield – det verdensberømte teenage-idol, en fantastisk skuespiller – og Olivias eks-kæreste. Hun var ikke helt sikker på, at alle hendes følelser for ham var forsvundet. De havde slået op tidligere på sommeren, og hendes hjerte sprang stadig et slag over, når hun så hans billede i bladene. Jackson var på forsiden af rigtig mange blade.

... godt for min karriere, mindre godt for mit kærlighedsliv.

Olivia vidste faktisk ikke helt, hvordan hun skulle håndtere alt det her.

”Sammen med Jackson igen,” mumlede Sophia. ”Endnu en bid af det søde kirsebær – hvor cool er det ikke?”

Olivia kunne mærke sine kinder brænde. *Kan Sophia læse mine tanker?*

”Kirsebær?” Ivy fnøs. ”Nej,” sagde hun. ”Det må være endnu en bid af æblet.”

Sophia rynkede brynene. ”Ej ...!”

”Hvor mange gange har du spist et kirsebær i *to* bidder?” Ivy himlede med øjnene.

”Nå ja, okay,” Sophia trak på skuldrene. ”Du har måske en pointe dér. Men det *lyder* altså bedre med ’kirsebær’”

”Det kan du ikke mene?!” Ivy var totalt uenig og kastede sig ud i en argumentation om kirsebær kontra æbler. Og Sophia var lige så stædig som Ivy i frugtspørgsmålet.

Olivia og Brendan udvekslede blikke. Så grinede de opgivende og lænede sig tilbage i sæderne – valgte at nyde diskussionen. Det var *kun* Ivy og Sophia, der kunne finde på at have en seriøs debat om kirsebær kontra æbler i amourøse spørgsmål. Og når de to først kom i gang, kunne intet stoppe dem.

Men meget snart lukkede Olivia ørerne. Hun havde for at være helt ærlig andre ting at tænke over lige nu. Dengang hun var blevet castet til hovedrollen, havde det betydet ALT for hende. Hun skulle spille

over for den samme mega Hollywood-stjerne, som hun havde mødt og forelsket sig i hjemme i Franklin Grove. Det, hun ikke havde forudset på det tidspunkt, var, at deres forhold ikke ville kunne holde. Da filmindustrien blev ramt af en strejke, blev en hel masse film udskudt, også *Solnedgangens Land*. Først havde Olivia været lettet. Det betød, at hun fik meget bedre tid til at forberede sig på rollen. Og det betød også, at hun ikke behøvede at forlade Franklin Grove og sin familie.

Men strejken lærte også Olivia og Jackson noget andet – at de kunne vokse fra hinanden. Og det gjorde de.

Olivia havde prøvet livet i Hollywood, og det bekræftede hende kun i, hvor hun hørte hjemme: lige her i Franklin Grove. *Åh, bare Jackson havde haft det på samme måde.* Olivias mundvige dalede, da hun tænkte på deres brud. Mens han havde turneret verden rundt, havde de skrevet e-mails sammen, men efterhånden færre og færre. Deres sms'er var blevet kortere, vittighederne mere og mere forceret. Til sidst havde de begge måttet indse, at det bare ikke gik. Det gjorde ikke *så* ondt at tænke på det længere ... men det gjorde stadig ondt.

Hvis bare jeg vidste med sikkerhed, at det var den rigtige beslutning, vi tog dengang.

Sophias stemme brød ind i hendes tanker – med et ubehageligt relevant spørgsmål: ”Tror du, I bliver kærester igen?”

Olivia stirrede stumt. Hun vendte sig mod Ivy for at få hjælp ... men hendes tvilling trak bare på skuldrene.

”Vi forbereder dig bare på de uundgåelige spørgsmål, du vil få fra journalisterne,” sagde hun. ”Det er for din egen skyld. Tænk på os som dine presserådgivere.”

Olivia himlede med øjnene, og så tvang hun sig selv til at slappe af. ”Jeg vil altid være glad for at kende Jackson,” svarede hun og sendte Sophia et nådigt Hollywood-blik.

Ivy gav hende to opadvendte tommelfingre ... og satte et nyt angreb ind: ”Vil du kende ham som *andet* end en god ven?”

Olivia smilede sødt. ”Man kan aldrig have for mange venner,” sagde hun. ”Og er vejret i England ikke bare vidunderligt? Er *regn* ikke bare fortryllende?”

Ivy grinede. ”Du er eminent til at krybe udenom. Betragt det som en øvelse, når du lige om lidt bliver jagtet af paparazzier.”

Olivia rystede på hovedet. ”Det bliver ikke i den nærmeste fremtid. Det er trods alt første gang, jeg spiller en hovedrolle. Der er lang vej til berømmelsens tinde.”

”Pas nu på ...” Sophia rystede advarende på hovedet. ”Og lad være med at være naiv. Folk snakker allerede om dig og Jackson. Alle elsker et smukt par, selv et smukt par fra et forlist forhold.”

”Især de smukke forliste par,” nikkede Ivy. ”Hvad kunne være mere fascinerende? Alle bladene vil bore i, hvor *præcist* I to er i forhold til hinanden.”

Olivia skar en grimasse. *Bare jeg selv vidste det!* Der var så mange løse ender mellem hende og Jackson, mange flere end hun kunne overskue. Bare den måde de havde slået op på. Hun forstod stadigvæk ikke helt, hvad der var sket. Og hun var blevet endnu mere forvirret, efter at Jackson var begyndt at ringe til hende jævnligt her på det sidste. Han lød ... han lød længselsfuld, når han snakkede om deres ”gode gamle dage”.

”Hej!” En skarp stemme brød ind i hendes tanker. Det var tjeneren, som endelig var dukket op. ”Joy” stod der på hendes navneskilt ... det svarede meget dårligt til det sure ansigt. ”Er I klar til at bestille, eller har I bare tænkt jer at sidde og snakke hele dagen?”

Olivia blinkede. *Wow. Hun er virkelig ikke særlig glad.*

Sophia smilede. ”Jeg vil gerne have en lammeburger med pomfritter, tak.”

”Ja?” Brendan grinede skævt. ”Jeg vil gerne se din lammeburger, og så lægger jeg ud med ... en burger!”

Glædens tjener stirrede på ham.

Brendan løftede hænderne som for at dæmpe et bragende bifald. ”Ja, det er netop en burger i en bagel. Ofte serveret som morgenmad, men ... jeg føler mig i form til den i dag.”

Ivy og Sophia klukkede af latter. Olivia blinkede paf. ”Æh ...” Hun kiggede på de tre venner omkring hende. ”Hvad er det lige, I har gang i?”

”En ny leg!” Ivy stak en albue i siden på Brendan. ”Jeg tror, vi kalder den ... ’at hæve bøffen!’”

”At hæve bøffen?” Olivia gloede dumt.

”Ja! Du ved ...” sagde Sophia, ”... kød ... steaks ...” Hun vendte sig halvt, og skjult for tjenerens blik lavede hun hugtænder-tegnet, vampyrernes tegn, med to fingre. ”Den som bestiller det mest sindssyge og kødfulde på menuen, har vundet.”

Olivia fniste. ”Okay, det lyder ... æh, sjovt.”

”Gider I skynde jer?” Joy lignede en, der lige

havde bidt i en citron. ”Eller skal jeg stå her og blive gammel og dø, mens jeg venter på endnu en sproglig morsomhed?”

Ivy greb menukortet. ”Jeg vil gerne se Brendans burger, og jeg hæver med ... med en ... æh...”

Olivia lænede sig frem for at se på menukortet sammen med sin tvilling. ”Wow,” hviskede hun. ”Burger findes virkelig! Det står på kortet!”

”Ja, det er det totalt mest latterlige på hele menukortet,” stønnede Ivy. ”Hvordan skal jeg kunne slå sådan en bøf?”

”Yes!” Brendan pumpede sin knyttede næve i vejret. ”Jeg vinder!”

”Ikke så hurtigt, makker.” Ivy smækkede menukortet i bordet med et triumferende blik. ”For jeg vil gerne have en ... nutburger!”

”En *hvaaad*?” skreg fire stemmer i kor.

Ivy smilede stort. ”Ja. En hamburger,” sagde hun, ”i en *doughnut*.”

Tjeneren sukkede, så det kunne høres, og skrev bestillingen ned. ”Og hvad kunne du tænke dig?” Hun vendte sig mod Olivia med et træt udtryk. ”Lad mig gætte: En hamburger i en brownie? Eller måske i en isvaffel?”

”Nej tak,” svarede Olivia med et smil. ”Jeg skal bare have en kikærtesalat.”

Joy blinkede. ”Gider du lige gentage det? Jeg tror ikke, det er noget, vi har.”

Olivia gentog roligt sin bestilling, mens hendes tre vampyrvenner fniste. Joy sukkede bare igen og forlod bordet. Men efter et par skridt stoppede hun op og vendte sig atter mod dem. ”Jeg glemte at spørge,” sagde hun, ”hvordan vil I have jeres burgers?”

Olivia rystede på hovedet. Tænk at hun overhovedet behøvede at spørge!

”Rå,” lød det fra alle tre vampyrer.

En halv time senere lagde Olivia bestikket fra sig og kiggede på de andre. Ivy sad og vuggede med begge hænder på maven. ”Hvorfor var der ingen, der stoppede mig, før jeg åd hele den nutburger?”

”Vi turde ikke.” Brendan lagde en arm om Ivy med et smil. ”Du og den nutburger havde et eller andet specielt kørende.”

Sophia sad og designede modetøj på en serviet. Kuglepenen havde flagermusevinger. Olivia rejste sig,

smilede til dem og tog sin perlebroderede taske. ”Okay,” sagde hun med et lille vift med hånden. ”Vi ses!”

”Hallo!” Sophia smed pennen fra sig. ”Vent lige lidt!” Hun kiggede fra Olivia til Ivy og tilbage igen. Så rystede hun på hovedet. ”Var det bare det, Olivia Abbott? Du skal være i udlandet i et godt stykke tid – og så siger du bare: Vi ses?”

”Altså ...” Olivia trak på skuldrene, stadig med et smil.

”Det må du simpelthen gøre bedre!” sagde Sophia. ”Tænk på Ivy!”

Olivia kiggede på sin tvilling ... og så lo de begge to.

”Tag det helt roligt,” sagde Ivy til Sophia. ”Vi har klaret det her på forhånd. Og vi er *så* færdige med store, tårevædede afskeder. Dem har vi haft lidt for mange af på det seneste.”

”Vi har ikke brug for dem længere,” sagde Olivia. Tvillingerne smilede til hinanden. De havde været igennem rimelig meget det seneste år – men det havde kun styrket båndene mellem dem.

”Hvis der er noget, vi har lært det seneste år,” sagde hun, ”Så er det, at vi to, vi kommer ikke til at vokse fra hinanden, det er stort set umuligt.”

”Det er det nemlig.” Ivy løftede en hånd og vinkede. ”Ses, Søs.”

Da Olivia kort efter trådte ud af Den Saftige Bøf, smilede hun stadig. Hun kiggede over på den modsatte side af gaden, kastede et blik på de velkendte butikker i Franklin Grove – byen hun ikke ville se igen før om et godt stykke tid, ganske som Sophia havde sagt.

Bare hun ikke havde sagt det.

Olivia tog en dyb indånding. Pludselig føltes det svært at trække vejret.

Det her er godt. Det er fantastisk. Jeg kommer til at se verden på grund af denne her film!

Men ville alt være anderledes, når hun vendte hjem igen?

Hun kunne ikke lade være. Olivia kiggede sig over skulderen ... og opdagede, at Ivy kiggede på hende gennem restaurantens vindue.

Ivy nikkede let, næsten som om hun havde læst Olivias tanker og sagde: *Det skal nok gå alt sammen.*

Olivia kunne mærke skuldrene falde på plads af lettelse. *Ivy fik altid ret om den slags ting.*

Med et sidste smil til sin søster gik hun frisk ned ad gaden og hjemad. Hun havde lige en kuffert, hun skulle have pakket og en film, hun skulle have lavet.

